

що той обръщаль воденичката съ горния край на сѣверъ и тя спирала да работи. Така той станаль богатъ и нѣкога не теглиль сиромашия.

Голѣмиятъ братъ се научиль за воденичката и отъ зависть искаль да му я вземе. Той му я продалъ срѣщу много злато, но не му обадиль какъ да я употрѣбѣва. Щомъ новиятъ стопанинъ занесълъ воденичката у дома си, заповѣдалъ ѝ да му приготи каша. И тя почнала да се върти и да сипе каша. Но като не знаяль какъ да я употрѣбѣва, тя напълнила кѣщата му и двора му съ каша. Тича той при брата си и го моли да си вземе назадъ воденичката.

Братъ му си я взелъ и почналь да си служи съ нея като напрѣдъ. Веднажъ му дошълъ на гости единъ морякъ. Щастливиятъ братъ заповѣдалъ на воденичката да приготи най-вкусни ястия. Морякътъ се зачудиль на воденичката и поискаль да му я продадатъ. Съ голѣми молби му я дали и той я занесълъ на кораба си. И нему не обадили тайната.

Като пѣтуваль за единъ търговски градъ, морякътъ заповѣдалъ на воденичката да мели соль. Воденичката почнала да работи и скоро корабътъ се напълнилъ съ соль. Той ѝ заповѣдалъ да спре, но тя продължавала да сипе солень прахъ.

Скоро корабътъ натегналь и потъналь съ воденичката въ морето. Моряцитѣ едвамъ се спасили съ лодки и отишли въ други корабъ. Воденичката не спрѣла и на морското дѣно. Тя и до днесъ продължава да си мели тамъ бѣлата соль, която се разнася по всички морета на свѣта. Ето защо морската вода е всекога солена.

